

UCHWAŁA Nr 130 RADY MINISTRÓW

z dnia 1 czerwca 1973 r.

w sprawie cen detalicznych artykułów nowo wprowadzanych na rynek, artykułów mody lub szczególnie atrakcyjnych z innych względów.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 722) oraz art. 3 dekretu z dnia 21 września 1950 r. o opodatkowaniu przedsiębiorstw gospodarki społecznej (Dz. U. Nr 44, poz. 399) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Uchwała określa zasady i tryb ustalania cen detalicznych nowych lub zmodernizowanych artykułów, wytwarzanych przez jednostki gospodarki społecznej:

- 1) odznaczających się nowoczesnością rozwiązań i odpowiednimi walorami użytkowymi,
- 2) odznaczających się wyższym od powszechnie występującego w obrocie standardem wzornictwa, zdobnictwa, jakości i estetyki (w tym również jakości i estetyki opakowania),
- 3) zaspokajających szczególnie upodobania nabywców oraz odpowiadających aktualnym kierunkom mody.

2. Ministrowie nadzorujący producentów mogą w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego i Usług oraz Przewodniczącym Państwowej Komisji Cen określić dla poszczególnych branż szczegółowe kryteria, którym powinny odpowiadać artykuły zaliczane do nowych lub zmodernizowanych w rozumieniu przepisu ust. 1.

§ 2. 1. Ceny detaliczne artykułów, o których mowa w § 1, ustala się na poziomie zapewniającym zrównoważenie popytu i podaży tych artykułów oraz uzyskanie przez ich producenta zysku odpowiedniego do ich atrakcyjności.

2. Jeżeli ustalone według przepisu ust. 1 ceny detaliczne artykułów, wytwarzanych w przemysłach o szczególnie wysokich kosztach początkowego okresu opanowania produkcji, nie zapewniają producentowi odpowiedniego zysku:

- 1) za zgodą właściwego ministra koszty własne tych artykułów mogą być rozliczane w okresie przewidzianym na techniczne opanowanie produkcji,
- 2) Minister Finansów może na wniosek właściwego ministra wprowadzić ulgi lub zwolnienia podatkowe.

3. Okres przewidywany na techniczne opanowanie produkcji ustala minister nadzorujący producenta, z tym że okres ten nie może być dłuższy od 3 lat.

§ 3. W miarę zwiększania produkcji lub zmniejszania się popytu konsumentów ceny detaliczne, o których mowa w § 2 ust. 1, mogą być odpowiednio obniżane. Ceny te nie mogą być niższe od kosztu własnego produkcji, zwiększonego o należny producentowi zysk, obowiązujący podatek obrotowy oraz marże handlowe (dolny limit ceny detalicznej). Dolny limit ceny detalicznej określa jednostka upoważniona do ustalania cen detalicznych.

§ 4. 1. Przy sprzedaży artykułów rynkowych, których ceny ustalono zgodnie z § 2 ust. 1, poza obowiązującymi marżami producenci udzielają jednostkom handlowym dodatkowych marż handlowych, przeznaczonych na pokrycie wydatków związanych z ryzykiem handlowym (przeceny towarów, reklama itp.).

2. Wysokość dodatkowych marż handlowych określają jednostki upoważnione do ustalania cen detalicznych.

§ 5. 1. Sprzedaż artykułów, o których mowa w § 1, może być prowadzona przez jednostki handlowe na zasadach komisju.

2. W razie sprzedaży komisowej obowiązujące marże handlowe mogą być odpowiednio obniżone.

§ 6. Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Cen określi szczegółowe zasady opodatkowania artykułów, których ceny są ustalane zgodnie z przepisami niniejszej uchwały, z tym że:

- 1) od grup wyrobów, dla których w trybie przewidzianym odrębnymi przepisami ustalono procentowe stawki podatku obrotowego, podatek od sprzedaży artykułów rynkowych pobiera się przy zastosowaniu tych stawek,
- 2) dla grup artykułów, od których podatek obrotowy jest pobierany w formie podatku różnicowego, Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Cen ustali — uwzględniając przeciętną wysokość podatku różnicowego realizowanego w danej grupie artykułów — procentowe stawki podatku obrotowego,
- 3) do artykułów zaliczonych do grup towarowych zwolnionych od podatku obrotowego — stosowana będzie stawka wynosząca co najmniej 5%.

§ 7. 1. Zasady określone w § 6 obowiązują w okresie dwóch lat obowiązywania ceny.

2. Minister Finansów może przedłużyć okresy, o których mowa w ust. 1, nie więcej jednak niż o jeden rok.

3. Po upływie terminów określonych zgodnie z przepisami ust. 1 i 2:

- 1) różnica pozostająca producentowi z tytułu stosowania ceny detalicznej wyższej od dolnego limitu, ceny (§ 3) podlega rozliczeniu z budżetem jako dodatkowy podatek obrotowy,
- 2) producent nie udziela jednostce handlowej dodatkowej marży handlowej (§ 4).

4. Przepis ust. 3 pkt 1 nie wyłącza możliwości obniżania cen przez jednostki do tego upoważnione (§ 12 ust. 1).

§ 8. Różnica między ustaloną ceną detaliczną zmniejszoną o udzielone marże handlowe (w tym również dodatkową marżę handlową, o której mowa w § 4) i podatek obrotowy (§ 6) a kosztem produkcji artykułu stanowi zysk producenta.

§ 9. Koszty przecen i ryzyka produkcji oraz koszty wzornictwa finansowane są zgodnie z zasadami obowiązującego w danej jednostce organizacyjnej systemu finansowego.

§ 10. 1. Ceny detaliczne artykułów, o których mowa w uchwale, mających ważne znaczenie dla ludności, a w szczególności podstawowych artykułów żywnościowych (§ 1 uchwały nr 280 Rady Ministrów z dnia 31 października 1972 r. w sprawie polityki cen detalicznych oraz dal-

szej poprawy zaopatrzenia rynku w 1973 r. — Monitor Polski Nr 52, poz. 275) wytwarzanych przez:

- 1) przedsiębiorstwa zgrupowane w zjednoczeniach przemysłowych objętych planem centralnym — ustala Przewodniczący Państwowej Komisji Cen,
- 2) uspołecznione przedsiębiorstwa drobnej wytwórczości — ustalają właściwe ze względu na siedzibę producenta komisje cen prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

2. Wykaz artykułów lub grup artykułów, których ceny są ustalane w trybie ust. 1, określi Przewodniczący Państwowej Komisji Cen.

§ 11. 1. Ceny detaliczne artykułów nie objętych wykazem określonym w § 10 ust. 2 ustalają:

- 1) w odniesieniu do artykułów objętych koordynacją branżową — naczelnicy dyrektorzy właściwych zjednoczeń wiodących,
- 2) w odniesieniu do artykułów nie objętych koordynacją branżową, a wytwarzanych przez przedsiębiorstwa zgrupowane w zjednoczeniach przemysłowych objętych planem centralnym — naczelnicy dyrektorzy tych zjednoczeń,
- 3) w odniesieniu do artykułów nie objętych koordynacją branżową, a wytwarzanych przez uspołecznione jednostki drobnej wytwórczości — dyrektorzy (zarządy) jednostek nadrzędnych (zjednoczeń terenowych, wojewódzkich związków spółdzielni) producentów tych artykułów.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen może w uzasadnionych wypadkach i na okres przejściowy zastrzec do swojej właściwości ustalanie lub obniżanie cen artykułów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2.

§ 12. 1. Dyrektorzy (zarządy) jednostek, o których mowa w § 11 ust. 1, upoważnieni do ustalania cen detalicznych, mogą obniżać ustalone przez siebie ceny, z zastrzeżeniem przepisów § 3 i § 11 ust. 2. Obniżka cen może być dokonana również na wniosek zainteresowanych organizacji handlu wewnętrznego, a w wypadkach, o których mowa w § 11 ust. 1 pkt 3 — na wniosek terenowej jednostki tych organizacji.

2. Obniżki cen, o których mowa w ust. 1, dotyczą również zapasów artykułów w jednostkach handlowych.

3. Wyniki przeszacowania zapasów z tytułu przeceny, o której mowa w ust. 1 i 2, nie podlegają rozliczeniu z budżetem Państwa. W razie sprzedaży artykułów na zasadach komisji wyniki przeszacowania zapasów pokrywają producenci tych artykułów.

§ 13. 1. Dyrektorzy (zarządy) jednostek, o których mowa w § 11 ust. 1, upoważnieni do ustalania i obniżania cen detalicznych, obowiązani są do uzgadniania wysokości tych cen z zainteresowanymi organizacjami handlu wewnętrznego lub ich terenowymi jednostkami.

2. Obowiązek uzgadniania, określony w ust. 1, dotyczy również wysokości dodatkowej marży handlowej (§ 4).

3. Jeśli cena lub dodatkowe marże handlowe nie mogą być ustalone z braku wymaganego uchwałą uzgodnienia, a producent nie wyraża również zgody na zastosowanie zasad sprzedaży komisowej, decyzję — na wniosek jednej ze stron — podejmuje odpowiednio Przewodniczący Państwowej Komisji Cen lub komisja cen prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 14. Przewodniczący Państwowej Komisji Cen zapewni kontrolę prawidłowości stosowania przez jednostki gospodarki uspołecznionej zasad ustalania cen, określonych przepisami uchwałą.

§ 15. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Cen i z zainteresowanymi ministrami zapewni — począwszy od 1974 r. — statystyczną informację o dostawach wyrobów, których ceny ustalane są według zasad określonych uchwałą.

§ 16. Tracą moc uchwała nr 71 Rady Ministrów z dnia 12 marca 1968 r. w sprawie ustalania cen detalicznych szczególnie atrakcyjnych artykułów, nowo wprowadzanych na rynek, utworzenia funduszu przecen i ryzyka produkcji oraz funduszu wzornictwa, zmieniona uchwałą nr 136 Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1969 r. (Monitor Polski Nr 36, poz. 271) i uchwałą nr 53 Rady Ministrów z dnia 12 marca 1971 r., oraz wydane na jej podstawie przepisy, z tym że pozostają w mocy ceny ustalone na jej podstawie do czasu ich zmiany w trybie określonym niniejszą uchwałą.

§ 17. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1973 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski